

Миша Павловић
адвокат у Београду

ДАН АДВОКАТУРЕ СРБИЈЕ

Адвокатура Србије је традиционалном свечаном академијом која је одржана 1. марта 2008. године у сали Скупштине града Београда обележила 146 – годишњицу рада и постојања, уз присуство великог броја гостију и адвоката Србије.

Овом пригодом Управни одбор Адвокатске коморе Србије је донео одлуку о додели Плакета Коморе адвокатским коморама Републике Српске, Федерације Босне и Херцеговине, Црне Горе, Македоније и Словеније, као знак признања за успостављање и неговање пријатељских односа сарадње међу коморама бивше СФРЈ и за допринос развоју и унапређењу професије у целини.

У уметничком делу програма наступио са пригодним музичким програмом АКУД „Лола“ и прочитан је текст који је приредио Миролуб – Миша Павловић, адвокат у Београду:

„СКИЦА ЈЕДНОГ ЛИЦА

или

ЛИЦЕМ У ПОТИЉАК

И прво би реч.

Адвокати живе од живе речи.

Понекад реч падне на плодно тло и процвета као висIBAба после тешке и дуге зиме.

Али, не лези враже, не увек.

Данас је велики дан српске адвокатури. Дуга и лепа традиција за сваку дику и похвалу. Много је лепих речи изговорено о овој професији старој колико и најстарији занат на свету.

Адвокатура није професија, она је начин и стил живота. Тихи и упорни зидар вечне грађевине зване ПРАВДА. Старо је то вино. Прастарог је кроја њено одело.

Свечарска атмосфера.

Међутим, има и ДРУГАЧИЈИХ МИШЉЕЊА. Постоји и наличје. Не понашамо ли се као петао који најављујући зору кукурикањем искрено мисли да због тога сунце излази. И лажни бисер личи на прави, али није прави.

Ономад испред Правног факултета стоје адвокати и нешто расправљају где су одржали састанак, наилази жена са дететом и дете упита мајку: „МАМА, КОЈИ СУ ОВО ЉУДИ?“ – а мајка му одговори: „БУТИ СИНЕ, ТО НИСУ ЉУДИ ТО СУ АДВОКАТИ“.

Први именовани познати адвокати су Коракс и Тисија. Коракс, као учитељ, прими на школовање и обуку талентованог али сиромашног Тисију бесплатно, с тим да му плати школарину тек када буде добио прву парницу. После завршене обуке ученик Тисија никако да прихвати ни једну парницу те му учитељ Коракс запрети да ће га тужити суду за школарину, а Тисија му одговори: „АКО МЕ БУДЕШ ТУЖИО У ОБА СЛУЧАЈА ЋЕШ ИЗГУБИТИ. АКО ДОБИЈЕШ СПОР ПРОТИВ МЕНЕ ЈА ТИ НЕ МОРАМ ПЛАТИТИ ПО НАШЕМ ДОГОВОРУ ЈЕР ТРЕБА ДА ТИ ПЛАТИМ АКО ДОБИЈЕМ ПАРНИЦУ, А АКО ПАРНИЦУ ДОБИЈЕМ ПРЕД СУДОМ НЕ МОРАМ ПЛАТИТИ ЈЕР ЈЕ СУД ТАКО ОДЛУЧИО.“

Од тада нас прати изрека: „КАКВО ПИЛЕ ТАКВО ЈАЈЕ“ – мисли се на име учитеља Коракса што значи гавран.

Вероватно знате да је ПЕТАР ВЕЛИКИ обилазећи Лондонски суд и ведевши људе са перикама и тогама како журе, упита ко су и сазнавши да су адвокати рече: „АДВОКАТИ, ЈА У ЦЕЛОЈ РУСИЈИ ИМАМ ДВОЈИЦУ И БАШ МИСЛИМ ДА ОБЕСИМ ЈЕДНОГ КАД СЕ ВРАТИМ.“

Наполеон је укинуо адвокате као сувишне и непотребне, а и наш бравар нас није много волео, тако да су два ПРЕДСЕДНИКА Адвокатске коморе Србије била осуђена и убрзо умрла.

У народу о адвокатима и фишкалима постоје разне приче. О томе су и наши велики књижевници писали, сетимо се само „Вулета Пупавца“ и његовог златног пера. Адвокати су крвопије и сецикесе. Продавци магле и лажне наде. Ако запитате сужње у казаматима зашто су ту, сви до једног ће вам рећи да су невини и да су имали лошег адвоката. У парницама је још горе, једна половина губи, а једна половина добија. Они што изгубе љути су на адвоката јер су изгубили и цабе су га плаћали, а они што су добили сматрају да би и без адвоката парницу добили, те су се и они беспотребно изложили трошку. У оба случаја адвокати су били сувишни.

Чувени Рене Флорио описује једну догoдoвштину из своје велике каријере, тако када је на суду покушаваo да прикаже сиромаштво свoг клијента због нечије противправне радње и то је чиниo тако сликовито да је у једном тренутку његов клијент устаo и пред судом рекао: „ПА, ГОСПОДИНЕ, ТРЕБАЛО ЈЕ И ВАС ПЛАТИТИ“...

Адвокате у суштини људи не воле и зазиру од њих. Они су неми сведоци људског пада, те их они избегавају, нерадо се сећају дуго касније јер их подсећају на то.

Али и поред тога, и поврх свега, и изнад свега, Виктор Иго узвикује: „КАДА БИХ СЕ ПОНОВО РОДИО БИО БИХ САМО АДВОКАТ.“

Један римски император је рекао и записао: „МИ БРАНИОЦИМА ЦАРСТВА НЕ СМАТРАМО САМО ОНЕ КОЈИ СВОЈЕ ЖИВОТЕ ДАЈУ ЗА ОТАЦБИНУ, ВЕЋ И ОНЕ КОЈИ СЕ О ЊИХОВОЈ ИМОВИНИ И ЧАСТИ БРИНУ, А ТО СУ АДВОКАТИ.“

АДВОКАТУРА ЈЕ СТАРА КОЛИКО И СУДСТВО, ПЛЕМЕНИТА КАО ВРЛИНА, И НЕОПХОДНА КАО ПРАВДА (Д' Аресо).

Кад вас сви оставе и жена и деца, и отац и мајка, и брат и сестра, и ташта и свастика, о пријатељима да и не говорим, остаје вам само адвокат, когау већини случаја не можете платити. После њега иде само свештеник.

Шта вреде сва блага овог света ако изгубимо душу.

Адвокатуру још увек није изгубила своју душу.

Хвала.

Приредио
Адв. Миша Павловић
Београд, фебруар 2008.

Белешка о аутору:

Једног дана у септембру 1948. године рођен је у Београду будући адвокат, поета, уметник и живописац изгледа текста свечане заклетве адвоката МИРОЉУБ МИША ПАВЛОВИЋ. Образовањем се определио да буде адвокат и да носи штит одбране угрожених права и унео је у свој свакодневни рад поезију, сликарство, музику и уметност речи.

За адвокатуру се определио још 1972. године када је постао адвокатски приправник, а затим је 1975. године постао АДВОКАТ.

Адвокатура је за њега поезија и музика. Ово своје опредељење је озваничио и звањем ЧУВАРА ЧАСТИ – САМОДРЖАЦ ПРВОГ АДВОКАТСКОГ ДОБРОВОЉНОГ ПЕВАЧКОГ И СВИРАЧКОГ ДВОРСКОГ ДРУШТВА 1994. године, као и једним од највиших признања Адвокатске коморе Србије – ПОВЕЉЕ коју су му колеге доделиле као знак признања за његов допринос развоју и унапређењу адвокатури.